

שמות ז

(כו) וַיֹּאמֶר יְקֻנֵק אֶל מֹשֶׁה בֵּא אֵל פְּרַעֲהַ וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְקֻנֵק שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי : (כו)
וְאִם מֵאֵן אֲתָה לְשַׁלַּח הַנֶּה אֲנֹכִי נֹגֵף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בַּצִּפְרָדְעִים : (כח) וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צִפְרָדְעִים וְעָלוּ וּבָאוּ
בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית עֲבָדֶיךָ וּבְעַמְּךָ [אנשי מלחמתו – העמק דבר] וּבִתְנוּרֶיךָ
וּבְמִשְׁאָרוֹתֶיךָ [מקום הלישה - אבן עזרא]: (כט) וּבָכָה וּבְעַמְּךָ וּבְכָל עֲבָדֶיךָ וְעָלוּ הַצִּפְרָדְעִים :

פסחים נג:ב

דרש תודוס איש רומי: מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו [עצמן] על קדושת השם לכבשן האש - נשאו קל וחומר בעצמן מצפרדעים, ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת השם כתיב בהו: (שמות ז) "ובאו בביתך... ובתנורך ובמשארותיך". אימתי משארות מצויות אצל תנור - הוי אומר בשעה שהתנור חם, אנו שמצווין על קדושת השם - על אחת כמה וכמה:

תורה תמימה הערות שמות פרק ז הערה ח

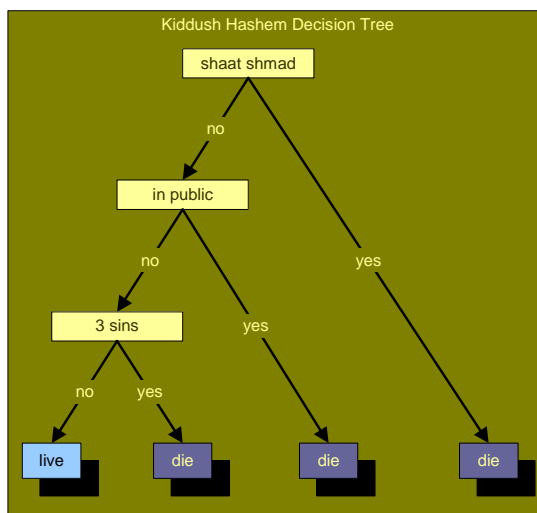
יתכן דדריש נפלאות מופת זה, דהלא תמיד טבע הצפרדע להיות במים, ולכל הפחות לא במקום חם, ובזה אשמעינן דאפילו בשעה שהתנור חם באו ג"כ הצפרדעים, **אף כי זה נגד טבען**:

דניאל ג [מתורגם] - (יז) אִם יֵשׁ אֱלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹבְדִים, יָכוֹל לְהַצִּילֵנוּ מִכַּבְּשָׁן הָאֵשׁ הַבּוֹעֵרֶת, וּמִנֶּדֶךְ הַמֶּלֶךְ יִצִּיל. (יח) וְאִם לֹא, יָדוּעַ יִהְיֶה לָךְ, הַמֶּלֶךְ, כִּי לֹאֲלֹהֶיךָ אֵין אֲנַחְנוּ עֹבְדִים, וּלְצַלֵּם הַזֶּהב אֲשֶׁר הִקִּימוּתָ לֹא נִסְגָּד.

רש"י מסכת פסחים דף נג עמוד ב - מה ראו - שלא דרשו וחי בהן - ולא שימות בהן.

סנהדרין עד:א

מר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק: נימנו וגמרו בעלית בית נתזה בלוד: כל עבירות שבתורה אם אומרין לאדם עבור ואל תהרג - יעבור ואל יהרג, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים... כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן: לא שנו אלא שלא בשעת השמד, אבל בשעת השמד - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור. כי אתא רבין אמר רבי יוחנן: אפילו שלא בשעת השמד, לא אמרו אלא בצינעא, אבל בפרהסיא - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור. - מאי מצוה קלה? - אמר רבא בר יצחק אמר רב: [עד:ב] אפילו לשנויי ערקתא דמסאנא. וכמה פרהסיא? - אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן: אין פרהסיא פחותה מעשרה בני אדם. פשיטא, ישראלים בעינן, דכתיב +ויקרא כ"ב+ ונקדשתי בתוך בני ישראל.

Socrates – The unexamined life is not worth living.
 Martin Luther King - A life not worth dying for, is a life not worth living.
 Roman poet Horace, *Odes* (iii 2.13) **“Dulce et decorum est pro patria mori”**.
 טרוםפלדור אמר לפני מותו "טוב למות בעד ארצנו".

שמות ח

... (ט) ויעש יקוק פֿדבר מִשֶׁה וימתו הצִפְרָדְעִים מִן הַחֲצֵרֹת וּמִן הַשְּׂדֵת: (י) ויצִבְרוּ אֹתָם חֲמֵרִם חֲמֵרִם וּתְבַאֵשׁ הָאָרֶץ: (יא) וַיִּרְא פְּרָעָה כִּי הִיְתָה הַרְוָחָה וְהִכְבִּד אֶת לְבָבוֹ וְלֹא שָׁמַע אֶלֶהָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹוֹק: ט

ילקוט שמעוני דניאל רמז תתרט

דרש תודוס איש רומי מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו עצמם לכבשן האש, נשאו קל וחומר מצפרדעים ומה צפרדעים שאינם מצווין על קדושת השם כתיב בהו "ועלו ובאו בביתך וגו' ובתנוריד ובמשארותיך" אימתי משארת מצויה אצל התנור? בשעה שהתנור חם. אנו שאנו מצווים על קדושת השם על אחת כמה וכמה. ומה פרע הקב"ה לצפרדעים, שכל הצפרדעים מתו ואותם שירדו לתנורים לא מתו:

סנהד' צג. – ורבנן [זאת אומרת: חנניה מישאל ועזריה], להיכן אזלו? אמר רב: בעין [הרע] מתו ...

ברכות יח:א

רבי חייא ורבי יונתן הוו שקלי ואזלי בבית הקברות, הוה קשדיא תכלתא דרבי יונתן [חוט התכלת שלו היה נגרר על האדמה]. אמר ליה רבי חייא: דלייה [תגביה], כדי שלא יאמרו [המתים הקבורים כאן] 'למחר באין אצלנו ועכשיו מחרפין אותנו [לועגים בנו]'. אמר ליה: ומי ידעי כולי האי [האם המתים יודעים]? והא כתיב: +קהלת ט' + והמתים אינם יודעים מאומה! אמר ליה: אם קרית - לא שנית, אם שנית - לא שלשת, אם שלשת - לא פירשו לך: +קהלת ט' + כי החיים יודעים שימותו - אלו צדיקים שבמיתתם נקראו חיים ... [יח]: והמתים אינם יודעים מאומה - אלו רשעים שבחיהו קרויו מתים ...

בראשית יד

(א) ויהי בימי אמרפל מלך שִׁנְעַר אֲרִיֹךְ מֶלֶךְ אֱלֶסָר כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עֵילָם וְתַדְעֵל מֶלֶךְ גּוֹיִם: (ב) עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת בְּרַע מֶלֶךְ סָדָם וְאֶת בְּרִשָׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שְׁנָאָב מֶלֶךְ אֲדָמָה וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ <צביים> צְבוֹיִים וּמֶלֶךְ בְּלַע הַיָּא צַעַר: (ג) כָּל אֵלֶּה חִבְּרוּ אֶל עֵמֶק הַשְּׂדִים הוּא יָם הַמֶּלַח: (ד) שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר וְשִׁלַּשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָרְדּוּ: (ה) וּבְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּא כְּדָרְלֶעֶמֶר וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיִּכּוּ אֶת רְפָאִים בְּעֶשְׂתָּרֹת קַרְנִים וְאֶת הַיּוֹזִיִּם בְּהֵם וְאֶת הָאֵימִים בְּשׁוּה קַרְיָתִים: (ו) וְאֶת הַחֲרִי בְּהַרְסָם שְׁעִיר עַד אֵיל פֶּאֶרְן אֲשֶׁר עַל הַמִּדְבָּר: (ז) וַיִּשְׁבוּ וַיִּבְאוּ אֶל עֵיִן מִשְׁפָּט הוּא קִדְשׁ וַיִּכּוּ אֶת כָּל שְׂדֵה הַעֲמֻלְקִי וְגַם אֶת הָאֲמֹרִי הַיֹּשֵׁב בְּחִצְצָן תִּמְרָ: (ח) וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סָדָם וּמֶלֶךְ עֲמֹרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ <צביים> צְבוֹיִים וּמֶלֶךְ בְּלַע הוּא צַעַר וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעֵמֶק הַשְּׂדִים: (ט) אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עֵילָם וְתַדְעֵל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֹרְפֶל מֶלֶךְ שִׁנְעַר וְאַרְיֹךְ מֶלֶךְ אֱלֶסָר אַרְבַּעַה מְלָכִים אֶת הַחֲמִשָּׁה: (י) וְעֵמֶק הַשְּׂדִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חֲמֹר וַיִּנְסּוּ מֶלֶךְ סָדָם וְעֲמֹרָה וַיִּפְּלוּ שָׁמָּה וְהַנְּשָׂאִים הָרָה נָסּוּ: (יא) וַיִּקְחוּ אֶת כָּל רֶכֶשׁ סָדָם וְעֲמֹרָה וְאֶת כָּל אֲכָלָם וַיִּלְכוּ: (יב) וַיִּקְחוּ אֶת לוֹט וְאֶת רַכְשׁוֹ בְּן אַחֵי אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא יֹשֵׁב בַּסָּדָם: (יג) וַיִּבֹא הַפְּלִיט וַיְגַד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכַן בְּאַלְנֵי מִמְרָא הָאֲמֹרִי אַחֵי אֲשֶׁכַל וְאַחֵי עֵנֶר וְהֵם בְּעֵלֵי בְרִית אַבְרָם: (יד) וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אַחֵיו וַיִּרַק אֶת חֲנִכָּיו וַיִּלְדִּי בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרִי וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד דָּן: (טו) וַיַּחֲלַק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וְעַבְדָּיו וַיִּכְּסוּ וַיִּרְדְּפוּ עַד חֹבֶה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל לְדַמְשֶׁק: (טז) וַיִּשָּׁב אֶת כָּל הַרְכָּשׁ וְגַם אֶת לוֹט אַחֵיו וְרַכְשׁוֹ הַשֵּׁב וְגַם אֶת הַנְּשִׂיִם וְאֶת הָעַם: (יז) וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סָדָם לִקְרָאתוֹ אַחֲרָי שׁוֹבוֹ מֵהַכּוֹת אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר וְאֶת הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל עֵמֶק שׁוּה הוּא עֵמֶק הַמֶּלֶךְ:

אבות ה:ג

עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו עליו השלום ועמד בכולם להודיע כמה חבתו של אברהם אבינו עליו השלום: [הרביעי - הלחמו בארבעה מלכים – רמב"ם]

רמב"ן בראשית יד:א

(א) ויהי בימי אמרפל מלך שִׁנְעַר - המעשה הזה אירע לאברהם להורות כי ארבע מלכויות תעמודנה למשול בעולם ובסוף יתגברו בניו עליהם ויפלו כלם בידם, וישיבו כל שבותם ורכושם. והיה הראשון מהם מלך בבל, ... ואולי "אלסר" שם עיר במדי או בפרס. "ועילם", בעיר ההיא המלך מלך יון, הוא המלך הראשון, ומשם נתפשט מלכותו כשנצח דריוש. וכבר הזכירו זה רבותינו (ע"ז י א) רבי יוסי אומר שש שנים מלכו בעילם, ואחר כך נתפשטה מלכותם בכל העולם כולו. "ומלך גוים" המלך על עמים שונים אשר שמוהו עליהם לראש ולקצין, רמז למלך רומי אשר המלך על עיר מקובצת מעמים רבים, כיתים ואדום ויתר גוים: וכך אמרו בבראשית רבה (מב: ב) אמר רבי אבין, כשם שפתח בארבע מלכויות, כך אינו חותם אלא בארבע מלכויות וכו'. ושם עוד (מב: ד, בשינוי לשון) ויהי בימי אמרפל מלך שִׁנְעַר, זו בבל. אריוך מלך אלסר, זו מדי, כדרלעומר מלך עילם, זו יון, ותדעל מלך גוים, זו מלכות אדום שהיא מכתבת סירוניא מכל אומות העולם: